

Vožnja v kaiku po Zlatem rogu.

Od Save do Bospora.

Potopisni spomini. — Napisal **Ivan Knific.**

(Dalje.)

XXXI.

Med najlepše dneve svojega bivanja v Carigradu bom vedno štel izlet na otok Prinkipo.

Jugovzhodno od Stambula se dvigajo iz Marmarskega morja, ne daleč od azijskega obrežja, Princevski otoki. Turki jih imenujejo „Kisil adalar“, t. j. Rdeči otoki, ker je njih zemlja rjavordečkasta. Ob času bizantskega cesarstva so pošiljali semkaj v pregnanstvo cesarske prince in princese. Odtod njih ime.

Ob Galatskem mostu smo ob treh dopoldan (po naše nekako ob devetih zjutraj) stopili na parobrod turške parobrodne družbe „Mahsuse“. Za pet piastrov smo se v I. razredu vozili dve uri! Prosim vas: eno krono za dve uri!

Vsedel sem se vrh ladje in zrl proti Aziji, proti mestu Skutari. Kraj mene je

sedel turški častnik. Kmalu sva bila v primerno „živahnem“ pogovoru. On je govoril turško, jaz pa neko mešanico iz vseh evropskih jezikov. Zgovorila sva se pa vse: odkod sem, kaj sem, kam se peljeva itd. Zvedel sem, da mu je ime Izmael, in da služi pri turškem nizamu¹⁾. Dal sem mu svojo vizitko, on pa mi je napisal dolgo pismo v turških čirečarah; ta list sem seveda shranil v vedni spomin na to vožnjo. Tudi jaz sem mu napisal kratko pismo, nekako te-le duhovite vsebine: „Izmael, ti si velik neumnež! Allah ti daj pravi um in pamet! Če boš tako srečen, da prideš po smrti v eden²⁾, naj ti ondi streže 599 odalisk!“ Zelo je bil vesel tega pisma. Kot dragocenost ga je shranil v žep, meni pa je salutiral, kakor salutirajo turški vojaki, ne ob sencu, ampak

¹⁾ Nizam = infanterija, pešci.

²⁾ Raj, nebesa.